

Haghespel



Het blad voor en dóór het Haags amateurtheater

Jaargang 14, nummer 4, juli-augustus 2019

In dit nummer:

Van de redactie	2
Strip 'Theaterperikelen'	3
Column	4
Repertoire uitgelicht	5
Gezien: Tirannie der echtgenoten	6
Wie is Robert Rosier?	8
Gezien: Flinterman	10
Haghenda	12
Binnenkort in het theater	13



Van de redactie



De laatste...

U had het in het vorige nummer al gelezen. We gaan stoppen. Dit nummer is het laatste nummer dat we gaan publiceren.

Het is een moeilijke beslissing geweest en zoals veel lezers opmerkten, het is jammer. Het blad heeft een behoorlijk lange geschiedenis. Maar zojuist heb ik dan toch de allerlaatste recensie, die van 't Kofschip mijn mailbox zien binnenschuiven. En ik heb voor de allerlaatste keer de geachte recensent gevraagd te zorgen dat er foto's komen. Dat ga ik niet missen.

Wat ik wel ga missen zijn de vergaderingen, als we het puur hadden over de stukken en over het blad, zou elke vergadering een half uur hebben geduurd. Maar het gebeurde meer dan eens, dat die vergaderingen bijpraatruutjes waren. We kwamen heel vaak te weten wie er bij welke vereniging weg was en welke vereniging erbij was gekomen of was opgeheven. Over de verdeling van de recensies hadden we toch altijd wel even discussie. Het kostte zeker de

laatste jaren moeite om alle recensies onder de hoede van een schrijver te krijgen. Iedereen had daarin zijn eigen stijl.

Er hebben heel veel mensen meegewerkt aan Haghespel. En dat heb ik het alleen nog maar over de periode na 2006. In 2005 had Culturalis besloten geen toneelblad meer te willen uitgeven. HVA nam het over. En toen werd het ook weer Haghespel, nadat het blad van 1997 tot 2005 Haghespieghel heette. De spelling en interpunctie van onze stukken is nagekeken door Annelies van Woerden, Marjolijn Hokke-Zwaard, Henk Zwaard en Bettina J. Mulder. Redacteurs uit het verleden waren onder andere Ad van Buuren, Gary van der Heemst en Henk van Veen. Christiaan La Poutré deed in die beginperiode de lay-out en dat heeft hij altijd heel mooi gedaan. Perry Hokke nam het in 2007 over. Hij heeft de lay-out verzorgd tot 2013. Vanaf 2014 werd het blad alleen nog digitaal uitgegeven. Gary van der Heemst deed toen de lay-out op zijn nauwgezette wijze. In 2016 ging Haghespel onder de paraplu van de HVA weg en werd een blad voor en door het Haagse amateurtheater. Patrick Bruijstens nam de lay-out over.

Wilt u nog meer cijfers? Dat kan u krijgen hoor van deze cijfernerd. In de periode 2006-2019 zijn er 113 nummers verschenen. In die 113 nummers zijn 407 recensies verschenen. In die jaren zijn er 66 interviews verschenen met in totaal 69 mensen, er waren drie

dubbel-interviews. Van 2008 tot en met 2019 zijn we 34 keer op bezoek geweest bij verenigingen om te schrijven over hun repetitieproces en stiekem al even te spieken hoe het eraan toeging. Persoonlijk heb ik deze rubriek, in het leven geroepen door Henk van Veen, altijd erg leuk gevonden. In 2009 hebben we de meeste nummers gemaakt, namelijk tien, en dit afsluitende jaar wordt het jaar met de minste nummers, namelijk vier.

De meest gestelde vragen? Kunt u foto's sturen? Kunt u de naam van de fotograaf geven? Hoe laat treden jullie op? Ik heb nog geen theater bij jullie voorstelling, waar treden jullie eigenlijk op?

Rest mij nog dank te zeggen aan mijn mede-redacteurs, namelijk John Roos, Gerard Nelck, Remco Lodeweges, Frans Limbertie, Bettina J. Mulder, Patrick Bruijstens en Sheranie Rikkert. We hebben met zijn allen hard gewerkt aan dit blad en hopen dat u het even leuk heeft gevonden als wij. Wij stoppen, het Haagse amateurtoneel stopt niet en we hopen elkaar en u bij voorstellingen te blijven zien.

Ali Molenaar
Hoofdredacteur

Alles blijft. Alle gaat voorbij. Alles blijft voorbij gaan

Een paar weken terug zat ik bij de beslissende vergadering van *Haghespel*. Een harde, scherpe bijl die een definitieve einde maakt aan het blad dat al sinds 1960 (onder diverse uitgaven en namen) wordt gemaakt door en voor theaterfanaten.

Met mij aan tafel een aantal gedreven theaterliefhebbers met ieder zo hun eigen reden waarom ze voor *Haghespel* zijn gaan schrijven, maar allemaal met één gemeenschappelijk doel: het Haagse amateurtoneel in de schijnwerpers te willen plaatsen en het transparant zichtbaar maken voor haar publiek en deelnemers. Iets waar ik met veel plezier aan mee heb gewerkt, waar ik mijn horizon door heb verbreed en mijn netwerk vergroot.

We moesten echter realistisch blijven kijken naar dit gemeenschappelijke doel en de uitvoering daarvan. Een nieuwe tijd brengt nieuwe vormen van nieuwsverspreiding met zich mee en hoewel in het verleden de papieren versie van het blad zijn voordelen zou hebben gehad, merkten we in de afgelopen paar jaar dat dit een minder duurzame optie was in vergelijking met social media-platforms als Facebook en Instagram. Transparanter dan dat kan haast niet. Toneelgroepen bereiken tegenwoordig zelf een veel groter publiek, dan dat *Haghespel* dat op dit moment doet. Recensies worden alleen gelezen door nauw betrokkenen, maar trekken nauwelijks nieuw publiek aan. En het lezersaantal nam drastisch af. Dat is jammer, maar daarmee rees voor ons wel de vraag: wat voegen wij dan nog toe?

Alles blijft. Alles gaat voorbij. Alles blijft voorbijgaan, schreef Jules Deelder ooit. Een geschiedenis gebouwd op tradities, maakt dat mensen moeilijk afscheid kunnen nemen van zaken die hen nauw aan het hart liggen. In de amateurtheatertak merk je deze pijnlijke overgang heel sterk. De verenigingscultuur is aan het verdwijnen. Mensen leven vluchtiger met, langs en door elkaar heen en zien naast alle nieuwe verplichtingen van werk, gezin, sport en hobby's steeds minder ruimte om zich te committeren aan een groep. Dit verschijnsel is niet nieuw en zeker niet uniek. Een aantal jaren terug deed ik mijn scriptie onderzoek naar de redenen van het verdwijnen van Twents volkstheater, waarbij er bij het publiek vergrijzing toenam en de leeftijdsgrens van deelnemers

boven de 30 en soms 40 lag. Er vindt individualisering plaats, in iedere plek van de maatschappij. Doordat er minder interesse in lijkt bij zowel deelnemers als publiek, maakt de gemeente (maar ook landelijk de overheid) harde beslissingen omtrent subsidies. Als reactie hierop zien amateurgroepen zich genoodzaakt om zelfvoorzienend te worden, wat in de praktijk vaak negatief uitpakt. De maatschappij van nu is niet ingericht op een *Haghespel* van toen en het *Haghespel* van nu vindt het moeilijk om aan te sluiten bij die maatschappij. De keuze is dus duidelijk. Dit is hoe het gaat zijn.

Ik hoop vooral dat we, naast het moeilijke afscheid, ook fris kunnen kijken naar de situatie en nieuwe vormen kunnen ontdekken die passen bij de nieuwe vorm van amateurtheater, die eveneens belangrijk is voor de maatschappij zoals we hem nu zien. Mijn hoop ligt op het gezegde: waar een deur sluit, gaat er vaak een raam open. En laat dat open raam ruimte bieden voor een frisse wind en nieuw zonlicht. We mogen dan voor nu van de radar verdwijnen, maar ik voel ergens dat er iemand is, die dit verstofte vintage "dingetje" oppakt, oppoetst en nieuw leven inblaast op een eigentijdse wijze.

Voor nu. Bedankt Haghespel, bedankt redactieleden en bedankt Haagse amateurwereld. Ik heb met veel plezier in jullie keukentje gekeken en nu doe ik het licht uit en sluit ik hoopvol deze deur.

Alles blijft. Alles gaat voorbij. Alles blijft voorbijgaan.

Sheranie Rikkert



Repertoire uitgelicht



Verliezers van Ton Davids

6 vrouwen

5 mannen

Decor: de woonkamer van de familie van Gorp

De postcodekanjer valt in de Diamantstraat! Een hele straat gelukkig, behalve de familie van Gorp. Trees, de moeder des huizes heeft besloten, omdat ze toch nooit wat winnen, de postcodeloterij op te zeggen. Vader Fred, dochters Nienke en Sophie hebben er allemaal andere gedachten bij. De een is boos, de ander vindt dat het allemaal al in de sterren geschreven stond en de laatste, tja die wil het liefst gewoon op tv. Advocaat Bob (de broer van Trees) heeft er ook zo zijn gedachte over: aanklagen die loterij! De rijke burens etaleren hun rijkdom, Trees wordt depressiever, langzamerhand wordt duidelijk dat geld hebben ook zo z'n nadelen heeft.



Queens van Rob de Graaf

2 vrouwen

1 man

Decor: vermoedelijk het Hof (niet specifiek gegeven)

Twee legendarische vorstinnen: Elizabeth I en Maria Stuart. Door hun Koninklijke afkomst, hun familieband en Maria's jarenlange status als Elizabeth's gevangene hebben ze een bijzondere relatie. Wantrouwen, religieuze tweedracht en ongelijke machtsposities domineren hun verhouding, maar tegelijkertijd zijn ze hecht verbonden en begrijpen ze elkaar beter dan wie ook. De dubbelzinnigheden in deze verwantschap worden onontkoombaar aan het licht gebracht door hun beider kamenier.

Gezien:

Toneelgroep ADODVS speelde 'Tirannie der echtgenoten'

Regie: Marian Pankow

Gezien: 20 juni 2019 in Drangtheater, Den Haag

Wat is er mooier dan op een zomerse avond het theater induiken en je te laten verrassen?

Hoewel Adodvs met hun 'Genesis' de vorige keer uitpakte in spelersaantal en locatie, wist ze met een minder bekend stuk van Molière, 'Tirannie der Echtgenoten' naar *George Dandin ou le Mari confondu*, een bescheidenere kant te laten zien. Een klein vlak vloertheater dat in oppervlakte alsnog voldoende ruimte bood voor de kleine komedie.

Het stuk vertelt over een man, George, die zijn vrouw Angelica beschuldigt van ontrouw. Hij meent dat zij enkel met hem is getrouwd vanwege zijn grootgrondbezit en rijkdom, hoewel hij zelf niet van adel is. Steeds wanneer George zijn vrouw betrapt en dit aan zijn schoonouders wil melden, weet zijn vrouw de waarheid te verdraaien, waardoor hij zijn schoonouders nog meer tegen zich in het harnas jaagt.



De helpster van Angelica kiest volledig haar kant en helpt haar om haar leugens kracht bij te zetten. George raakt steeds meer verstrikt in de leugens en wordt door niemand geloofd, waardoor hij tot waanzin wordt gedreven en daar een einde aan maakt door zelfmoord te plegen.

De ruimte leende zich perfect voor op- en afgangen, waardoor slapstickachtige situaties ontstonden. Ook werden er, door simpelweg de was (lakens) op te hangen, nieuwe verschuil- en verschijnmogelijkheden gecreëerd. De standaardsituaties als: iemand steeds nét mislopen of het publiek laten zien dat je 'stiekem' rondsloopt, maakten het geheel komisch en luchtig.

De groteske speelstijl, het multifunctionele decor, de afgestemde kleding, de klassieke overgangsmuziek in een remix-jasje, alles vormde een kloppend geheel en sloeg een brug van het oude stuk naar de actuele tijd. Vooral het contrast tussen het geloofwaardige hoofdpersonage en de uitvergroete archetypes als rijke schoonouders van adellijk komaf, domme lompe bedienden, een bedrieglijke vrouw, sluwe helpster en minnaar, maken dat je sympathiseert met de arme man.



Die sympathie is naast de archetypes ook vooral te danken aan het oprechte spel van Bram Heijkers, die de kijker meeneemt in zijn waanzinstocht. Niels Starreveld heeft een hele mooie commedia dell'arte-speelstijl in zijn manier van bewegen, die als slapstick aanded en in sommige bewegingen ook iets weg had van hip-hop. Deze speelstijl kwam goed uit de verf naast de nuchtere, oprechte Nelleke Dohle, die zich juist gemakkelijk en gewent naar de achtergrond kon laten verdwijnen wanneer de scène om een andere focus vroeg. Cora Kreft en Axel Spiessens vormden samen een onuitstaanbaar schoonouder-duo dat met hun

herhaaldelijk gegiechel en belangrijkdoenerij zelfs het publiek wist te intimideren. Sanne Trienekens paste daar als dochter perfect tussen en wist mooie kleine schakelingen te maken tussen schijnheilig spelen en geloofwaardig spel, dat nauwelijks ongeloofwaardig werd. Haar minnaar, gespeeld door Garnt van der Zel, bood gelikte medestand, waardoor Clitandre een personage werd om kriebels van te krijgen. Het meeste lof moet ik daarnaast uitspreken over Paul Slabbers, die weinig tot geen tekst had, enkel wat klanken of kreten, maar toch zijn personage evenwaardig maakte aan dat van de rest. Zijn droge reacties maakten dat hij veelal de lachers op zijn hand had.

Wanneer ik als kijker de rol van recensent aanneem, pen ik meestal mee met wat ik zie. Echter, nu heb ik na drie woorden mijn pen neergelegd en het mijzelf gegund om te genieten. Want dat was het zeker! Een feestje om naar te kijken, met een bittere nasmaak door de verhaallijn.

Petje af voor regisseur Marian Pankow, of moet ik zeggen Chapeau?! Een dergelijk oud stuk zo vlot, luchtig en raak weten te brengen, is geen makkelijke opgave!

Sheranie Rikkert



Wie is... Robert Rosier?

Robert Rosier heeft het stokje overgenomen van Ron Strijaards en is voorzitter geworden van de HVA. Het leek ons toepasselijk om hem voor deze allerlaatste Haghespel om een interview te vragen. Zo sluiten we iets moois af met een nieuw begin. We stellen u dus voor aan... Robert Rosier!

Hoe ben je met theater in aanraking gekomen?

Als kind had ik een levendige fantasie en kon helemaal opgaan in verkleedpartijtjes met vriendjes en vriendinnetjes van school of uit de buurt. Een deken was een koningsmantel en een vergiet een kroon, dat soort dingen. Diezelfde deken was een bruidsjurk als ik met mijn buurmeisje wilde trouwen.

Wat heeft jou tot zelf spelen aangezet?

Ik vind het leuk en fascinerend om te acteren en ervaar een geheimzinnige drang die me er toe aanzet om te spelen.

Hoe is het verloop van jouw theaterloopbaan tot nu toe geweest?

Ach, loopbaan... ik denk niet in loopbanen, daar vind ik het leven veel te interessant voor. Loopbaan klinkt zo spelbederfverig, vind je niet? Ik ben nieuwsgierig en leergierig dus mijn leven kenmerk ik als "ik doe maar wat". Daar zit wel een knipoog in natuurlijk, want wat ik doe, doe ik wel met totale overgave.

Wat was je eerste rol en hoe beviel die?

Als je het een rol wilt noemen dan is mijn stuntwerk als soldaat in 'Macbeth' van het Nationale Toneel onder regie van Franz Marijnen mijn eerste rol geweest. Dat was maanden lang nóg harder trainen dan anders, want die zwaarden wogen tot rond de 10 kilo per stuk. Als je denkt dat dat niet zwaar klinkt... probeer het maar eens uit. Als je de punt van het zwaard rustig op een stoeptegelt liet vallen, spatte die tegel zo uit elkaar. Dus je snapt dat met twee teams tegen elkaar (Macbeth tegen Macduff) het levensgevaarlijke stuntgevechten waren. Ik trok als eerste uit het Macduff leger het zwaard tegen Peter Tuinman die Macbeth speelde. Onze martial arts school was uitgekozen omdat we gewend waren om stuntwerk te doen en demo's te geven. Het toneel beviel in elk geval zo goed, dat ik vanaf dat moment ben gaan spelen en les ben gaan volgen.



Welke rol was je het meest dierbaar en welke het minst?

Mijn eerste rol bij een vereniging was zo vlak en flets - net als het hele stuk trouwens - dat ik het weliswaar heb gespeeld als plezierige eerste leerervaring met een hoofdrol en dus veel tekst, maar ik kon er helemaal niets mee. Alle rollen groot en klein geven me zoveel plezier dat er voor mij geen favoriet is aan te wijzen. Veel belangrijker vind ik het om met een fijn team te spelen. Dan denk ik bijvoorbeeld aan mijn leuke kleine gastrolletje bij De Appel in 'Decamerone'. Dat was enorm genieten. Bij DURF heb ik het ook enorm naar mijn zin gehad, net als bij Randstad in de jaren '90. De Vrij Theater productie 'Zo eenvoudig is de liefde' was ook zo heerlijk omdat het zo'n fijn team was. Of ik dan een kleine of grote of moeilijke of zogenaamd makkelijke rol speel, maakt voor mij niet uit. Een geweldige rol spelen in een onprettig

team... dat werkt voor mij niet, dan vind ik die rol ook ineens helemaal niks meer.

Welke rol staat nog op je verlanglijstje?

Mijn volgende rol. Ook al weet ik nog niet welke dat is. Wel speel ik weer meerdere rollen in 'De Vergissing', een soort vervolg op 'Adieu Indië'. Ook dat is weer een heel fijn team.

Wat was je grootste blunder op het toneel?

Aan de verkeerde kant staan wachten om op te gaan. Het enige wat het publiek merkte was dat het wat langer duurde voor de scène begon, maar sommige medespelers waren hierdoor nerveus geworden, hahaha. Zelf blijf ik totaal kalm. Compleet gefocust ging ik die scène in alsof er niets aan de hand was.

Hoe bereid jij een rol voor?

Gewoon heel veel leren en oefenen en thuis van alles uitproberen. Mijn hoofd is wel continu bezig met een rol.

Hoe zie jij de toekomst van het verenigingsleven/ amateurtoneel?

Er lijkt een trend te zijn om niet meer lid te zijn van een vereniging maar een soort pop-up gezelschappen te vormen. Mensen hebben het in deze tijd ongelooflijk druk. Ook in de vrije tijd kun je nu van alles doen. Tegenwoordig hebben we het financieel ruimer dan bijvoorbeeld vijftig jaar geleden. Waarschijnlijk was het toen al heel wat om lid te zijn van één vereniging. Nu is een tweede, derde en vierde hobby ook qua portemonnee mogelijk voor veel mensen. Dus bij wijze van spreken: sportschool, paardrijden, duiklessen... en "oh ja, de toneelvereniging". Dus focus en commitment, dat werkt wat anders heden ten dage. Hopelijk blijven mensen het fijn vinden om langdurige relaties op te bouwen zoals je dat doet bij een vereniging. Je doet alles samen, besluit alles samen en bent op elkaar aangewezen om voorstellingen voor elkaar te boksen. Dat is een belangrijk sociaal proces op zich, al kun je tegen mij zeggen "hoor wie het zegt". Want ik ben er zelf niet heel goed in. Wel langdurige contacten en vriendschappen onderhouden, maar geen langdurige commitments met slechts één partij aangaan. Daar ben ik te nieuwsgierig en leergierig voor: hoe zou het daar zijn? En daar? En bij die? En met die andere mensen dan weer daar? De subsidie verstrekkers houden nauwlettend in de gaten of hun geld zinnig wordt besteed, zo leerde ik uit mijn eerste contact met hen. Dus als samenwerkingen tussen verenigingen verwateren of voorstellingen gemakzuchtig worden en interesse, publiek en vernieuwing uitblijven, is de kans groot dat de subsidies voor de toneelcompetitie, prijsuitreikingsavond en masterclass als beloning stoppen, maar ook de individuele subsidies voor de verenigingen.

Met het nieuwe HVA bestuur hebben we weliswaar frisse ideeën, energie en ambities, maar als we het niet met z'n allen doen... Afijn, ik hoop spoedig met het nieuwe bestuur de plannen te presenteren en feedback van alle verenigingen daarop te ontvangen. Dan zien we vanzelf hoe het verder loopt.

Waarom ben je voorzitter geworden van de HVA?

Ron Strijaards, mijn fantastische voorganger, verzond een nieuwsbrief-email waarin hij meldde dat Maaïke van Waalwijk van Doorn en hij zouden aftreden zonder verkiesbaar te zijn. Tevens waren er geen nieuwe kandidaten om hen te vervangen. Dat zou betekenen dat er een einde zou komen aan de HVA. Ik vertel al jaren enthousiast hoe hoog het niveau is van de amateurverenigingen in de regio Haaglanden. Misschien beseffen mensen het niet, maar dat komt mede door de inspanningen van voorgaand HVA bestuur. Dus liet ik in een antwoord op die email weten kandidaatvoorzitter te zijn mocht niemand zich verder aanmelden. Voorts vroeg ik Jeanet Schurman-Vredeveld of zij zin had om ook bestuurslid te worden. Samen hebben we veel ideeën en energie en inspiratie. Jeanet en ik houden niet van stoffige vergaderingen en we hebben al een aantal korte vergaderingen achter de rug. Kort, snel, efficiënt én heel gezellig. Ik ben ook heel blij met Frank de Vries als penningmeester. Betrouwbaar, punctueel en ook hij heeft nu al goede ideeën ingebracht, van alles geregeld wat binnen zijn taken valt of aangevuld wat Jeanet of ik opperden of ons van informatie voorzien die nuttig bleek te zijn voor onze suggesties of ideeën. Op zo'n korte termijn vind ik dat we al een sterke basis hebben voor goed teamwerk. Dus hopelijk kunnen we de intenties van de HVA, Haagse Vereniging voor Amateurtheater gericht op de regio Haaglanden ook weer verder helpen naar een nóg hoger niveau.

Maar ons basis uitgangspunt is in eerste instantie het voortreffelijke werk van het voorgaande bestuur simpelweg voortzetten. Alle lof voor de voorgaande bestuurders: ze hebben niet alleen stimulerende ideeën gehad voor niveau van spel en andere aspecten in de afgelopen zeven (!) jaren, maar ook een financieel gezond HVA aan ons overgedragen. Daar zijn ze ons ook nog eens heel behulpzaam bij geweest qua overdragen, dus nog een keer... veel... héél veel lof voor ze! We zullen alles doen wat we kunnen om hun goede werk eer aan te doen.

Gezien:

Toneelgroep 't Kofschip speelde 'Flinterman' van Ton Davids

Regie: Gaby Weekhout

Gezien: 15 juni 2019 in Theater de Kunsthut, Den Haag

En opeens realiseer je je: dit wordt de allerlaatste voorstelling die ik namens Haghespel bezoek. Laat het dan gelijk ook maar een goede voorstelling zijn, zodat ik met een positieve recensie kan afsluiten.

En dat doe ik dan ook. 't Kofschip maakte van hun nieuwe stuk 'Flinterman' weer een gezellig feestje waar ik toch maar mooi bij mocht zijn. Deze Haagse theatergroep slaagt daar vrijwel consequent in. Zij doen nooit mee aan de toneelcompetitie maar willen gewoon twee weekenden lang een mooi of leuk stuk neerzetten, en dat streeft ze. Over publieke belangstelling hebben ze nooit te klagen want hun zalen zitten altijd vol. Doen ze dus goed. Als stuk heeft Flinterman niet veel om het lijf. Plaats van handeling: een familie-uitvaartbedrijf met aan het hoofd een zakenvrouw. Daarnaast haar luie en gemakzuchtige dochter en een moeder die de weg een beetje kwijt is. Dan ook nog een verliefde medewerker, een beginnend huurmoordenaar die een nachtje komt slapen, een Italiaanse

advocate die aandacht vraagt en tot slot twee ruziënde zussen met een onduidelijke missie. Kortom: ingrediënten genoeg. 't Kofschip heeft goede spelers. De een heeft iets meer spelervaring dan de ander, maar regisseur Gaby Weekhout heeft eraan gewerkt om dat op het toneel minder zichtbaar te maken. Hij heeft in ieder geval de spelers de juiste rollen gegeven. En hij heeft gezorgd voor veel spelplezier. En dat is bij dit soort stukken van belang. Voor elk karakter krijg je op den duur wel sympathie. Gerry Sablerolle speelt met verve de rol van Maria, de wat licht dementerende moeder en tevens oma. En hoewel demantie best wel een serieus onderwerp is, weet zij hiermee in deze rol toch humor en gevoel op juiste wijze te combineren. Sharon van der Plas kan prima uit de voeten met de Italiaanse Dulcinea. Dit soort rollen ligt haar goed. Ze zet 'm lekker vet neer met een fraai Italiaans accent. Peter van der Geer is op dreef als de verliefde Samuel die uiteindelijk Esmee, overtuigend gespeeld door Anneliese Jacobs, met zijn charme weet te veroveren.



Ineke Sprenkels laat in haar rol van Colette zien dat ze makkelijk speelt. Voor de komische noot zorgen Louise Piso en Wendy van Leeuwestijn als de kibbelende zussen De Roos. Sander van Wolferen, nog niet zo ervaren, geeft de rol van Lenny prima gestalte en Rian Scheurwater laat in een kleine rol als huisarts zien dat ze er duidelijk staat.



Na heel veel mooie toneeljaren gaat het toneelblad Haghespel verdwijnen. Is dat jammer? Op zich wel, want het is best wel aardig om als recensent een toneelstuk te bezoeken waar je dan later in een blaadje je ongebreidelde mening over mag geven. Soms was het weleens lastig om iets te schrijven dat je zelf niet zo heel erg goed vond. Gelukkig viel dat in mijn geval meestal wel mee. In al die jaren heb ik nooit een al te dramatische voorstelling mogen aanschouwen. Misschien betekent dit dat het qua niveau in de amateurwereld wel snor zit. Wel vond ik altijd dat je best wat scherper mocht zijn bij een groep met ambities (toneelcompetitie!) dan bij een groep die louter en alleen voor haar plezier en voor de toeschouwers een stuk speelde. Ik denk dat ik als recensent in dat opzicht geslaagd ben. Ach ja, ik ga het dan wel missen, dat recenseren, maar aan alles komt nou eenmaal een einde. Zo hoort het ook te zijn, dat moeten we accepteren. En wie weet, er komt vast wel weer wat nieuws voor in de plaats.

Frans Limbertie



Haghenda

Wedstrijdvoorstellingen zijn met *** aangegeven.

10, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20, 21 juli 20:15

Storytellers

Buytenpark, Zoetermeer

JEANNE D'ARC van Maricel Wölk

Regie: Sebastiaan Smits

Res: www.buytenpark.nl

21 september 20:30

HVA

Theater de Vaillant

HAAGSE OSCARS uitreiking

20, 21, 22 september 20:15 (ook 14:15 21 september)

Theatergroep SPOT

Theater de Nieuwe Regentes, Den Haag

ALL SHOOK UP van Joe DiPietro

Regie: Laura Burgmans

Reserveren: www.theatergroepspot.nl

15, 21, 22 september, 14.00 en 16.00

Theatergroep Voorburg

AMCO-theater, Voorburg

DE ONDEUGENDE STREKEN VAN HETTIE DE

HEKS van Marja Trumpi

Regie: Marja Trumpi

Reserveren: www.theatergroepvoorburg.nl

of tel. 070 – 3360136

4, 11, 12, 18 oktober, 20.15 6 en 13 oktober 14.15 uur

Theatergroep Voorburg

AMCO-theater, Voorburg

TWEE van Jim Cartwright

Regie: Elzo Niemeijer

Reserveren: www.theatergroepvoorburg.nl

of tel. 070 – 3360136

17, 18, 19 oktober 20:15, 20 oktober 14:30

Toneelgroep Durf

Theater de Kunsthut, Binckhorstlaan 135, Den Haag

DE IEDEREEN van Erik Bindervoet

Regie: Pierre van Oosten

8, 9 november 20:15

Theatergroep Mimicri

Theater Warenar, Kerkstraat 75, Wassenaar

VIS OP HET DROGE van Derek Benfield, vert. Nicolet Steemers

Regie: Angela van Tol-Kenens

Res: tickets.mimicri@gmail.com

15, 16, 22, 29 november en 14 december 20.15

24 november en 1 december 14.15 uur

Theatergroep Voorburg

AMCO-theater, Burgemeester Feithplein 97, Voorburg

DE GOOT van Ton Davids

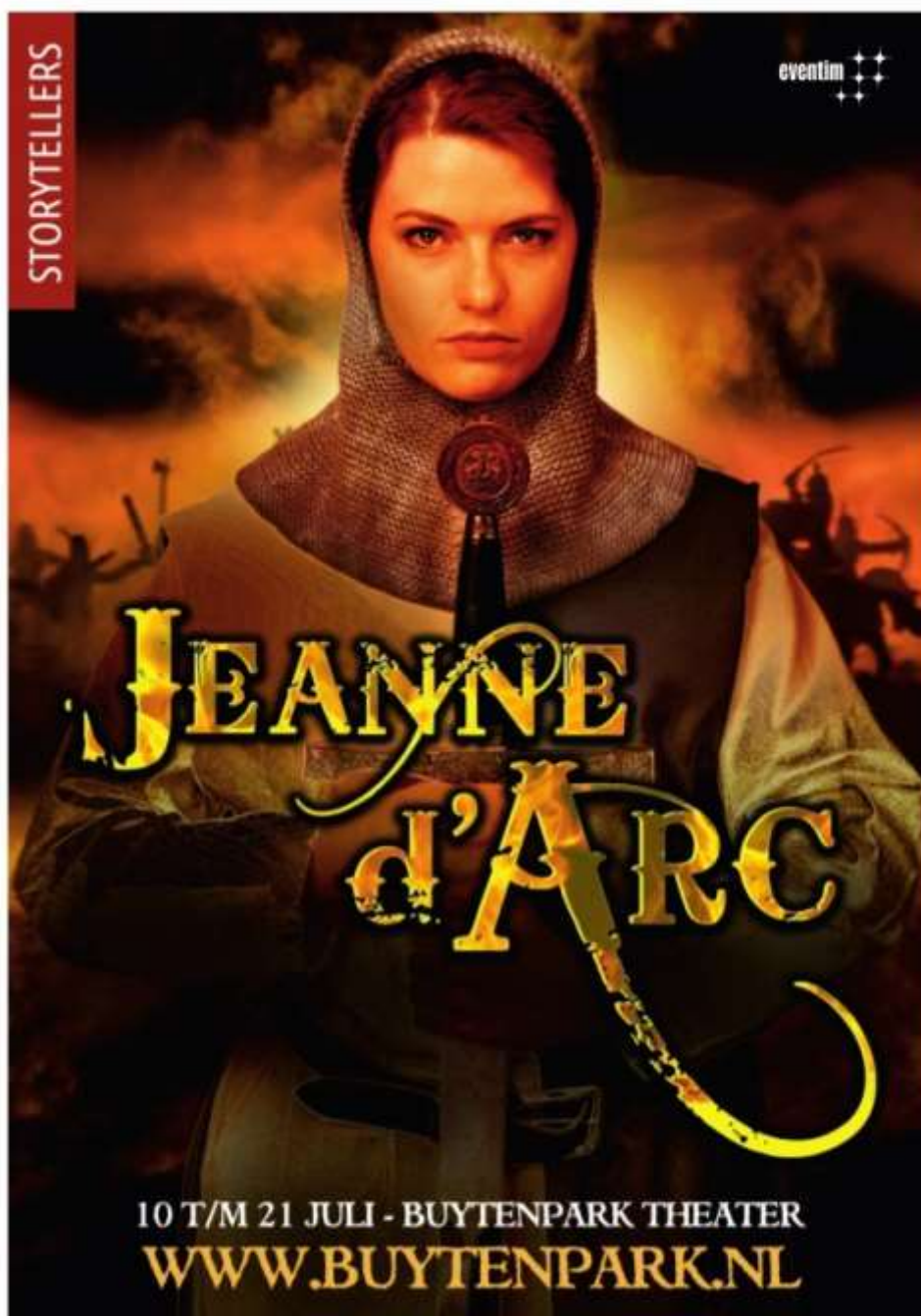
Regie: Peter Zwaard

Reserveren: www.theatergroepvoorburg.nl

of tel. 070 – 3360136

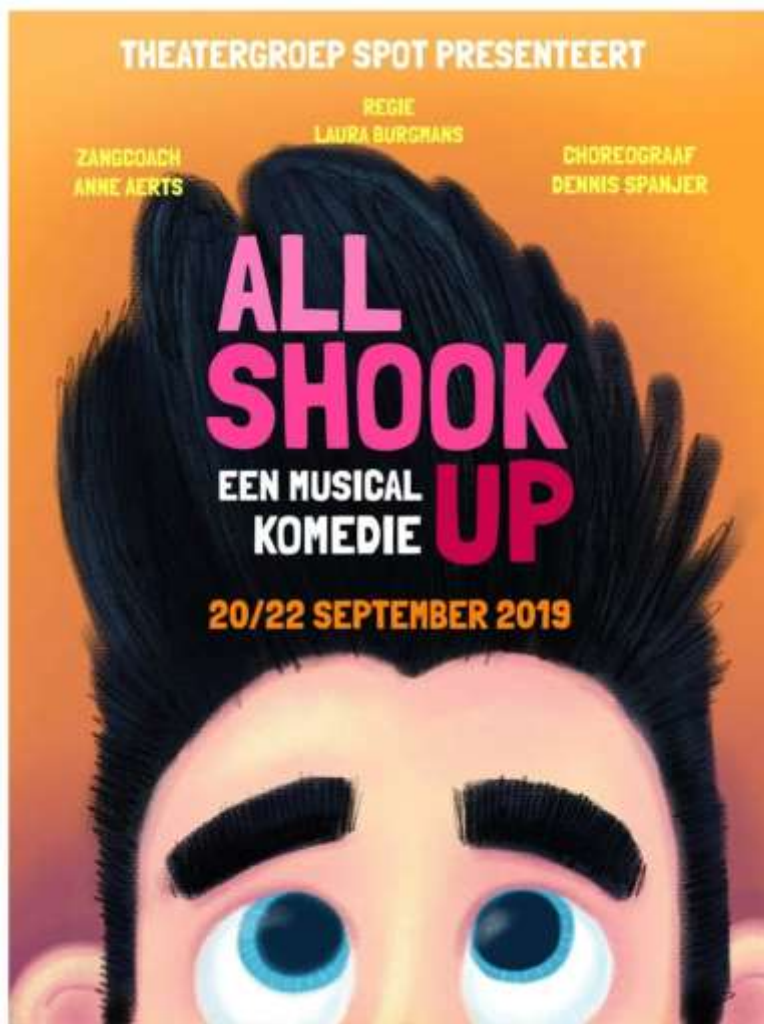
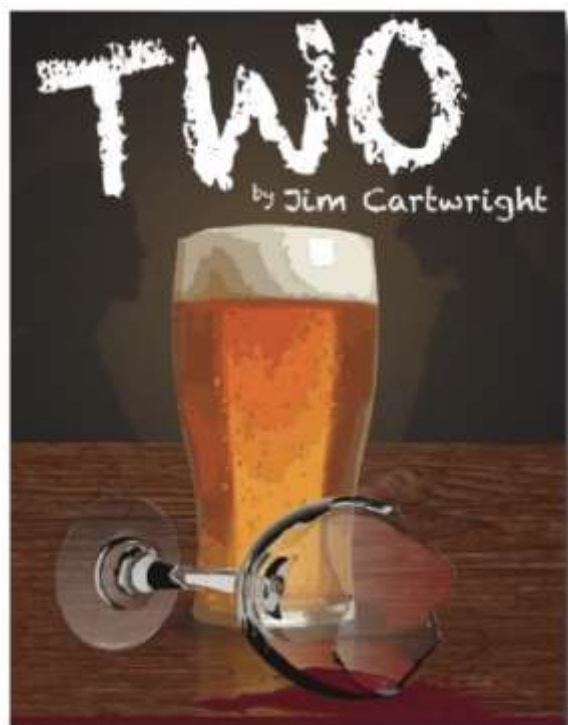


Binnenkort in het theater:



De wereldpremière van deze fantastische musical, geschreven door de Duitse Maricel Wölk en vertolkt in de open lucht in Zoetermeer. Een unieke belevenis in Middeleeuwse stijl!







Haghespel

Het blad voor en dóór het Haags amateurtheater

Bezoek ons op het web!
www.haghespel.jouwweb.nl

Colofon

Redactie:

Ali Molenaar (hoofdredacteur),
John Roos, Bettina J. Mulder,
Remco Lodeweges, Sheranie
Rikkert, Patrick Bruijstens, Gerard
Nelck, Frans Limbertie

Opmaak:

Patrick Bruijstens

Verzendlijst:

Ali Molenaar

Foto's : Kofschip: Erik Kandhai, Robert

Rosier: Jaadu, ADODVS: Marjon van der
Vegt

Vind ons tijdelijk nog:

[https://www.facebook.com/
Haghespel/](https://www.facebook.com/Haghespel/)

www.haghespel.jouwweb.nl